

tager en Snaps til sin Frokost? Jeg ser ikke rettere, end at Arbejderforsikrings-Raadet her vil faa en meget vanskelig Opgave at løse. Da jeg saa den Bestemmelse i Lovforslaget, virkede den umiddelbart frastødende paa mig, thi man har ikke i vor hidtidige Lovgivning fundet det nødvendigt at indsætte en saadan Bestemmelse, hverken i Loven af 1898 eller de senere Love af 1900, 1905 og 1908. Hvorfor skulde det saa være nødvendigt netop at optage det nu i 1914, hvor Spiritusforbruget dog faktisk er gaaet ned, og det ikke mindst i Arbejderklassen? I Femaaret 1896—1900 var Brændevinsforbruget pr. Indbygger 7,11 Liter, i 1913 var det dalet til 4,81 Liter. Forbruget af skattepligtigt Øl er paa den samme Tid sunket fra 39 Liter til 31 Liter, og man kan være sikker paa, at en meget stor Del af Nedgangen har fundet Sted i Arbejderklassen. Man behøver for at overbevise sig derom blot at komme paa Arbejdspladserne omkring ved Spisetiderne. Man ser nu hverken Brændevinsflasker eller Bajerskølflasker i nævneværdigt Antal, man ser mere Mælkeflasker. Sød Mælk og Kærnemælk har holdt deres Indtog paa Arbejdspladserne. Spiritusforbruget er for Arbejdernes Vedkommende gaaet ned i meget kendelig Grad, og jeg kan ikke se Nødvendigheden af at lovgive mod et Onde, der er i Færd med at forsvinde. Jeg haaber derfor, at denne Bestemmelse, som virker nedslaaende paa Arbejderklassen, maa blive fjernet fra Lovforslaget.

Med Hensyn til § 9, der angaar Arbejderforsikrings-Raadets Sammensætning, vil jeg blot henstille til den højtærede Indenrigsminister og det sandsynligvis kommende Udvalg, om der ikke kunde findes en Form, hvorved de forsikrede indenfor Søfart og Fiskeri ogsaa kunde faa Lejlighed til at udpege deres Repræsentanter. Da Søfartsafdelingen nu skal omfatte Transportarbejdere, vil den blive ikke saa lidt større, end den er i Øjeblikket, og jeg kunde da tænke mig, at de samvirkende Fagforbund indstillede Repræsentanter for dem ligesom for Industriarbejderne og Indenrigsministeren udnævnte dem. For Fiskeriafdelingens Vedkommende kunde det maaske lade sig gøre, at Dansk Fiskeriforening udpegede Repræsentanterne blandt de lønnede Fiskere. Dette er en Tanke, jeg fremsætter til Overvejelse, og jeg haaber, at man ogsaa med Hensyn til den vil stille sig imødekomende.

I § 21, 2det Stykke, er der sket det Fremskridt, at Staten betaler, dersom Arbejdsgiveren er ude af Stand dertil. Dette ganske betydelige Fremskridt er i Virkeligheden et logisk Skridt, thi hvis der ikke var nogen Garanti for, at der kunde skaffes Dækning, vilde hele denne Lov i og for sig være ganske illusorisk for Arbejderklassens Vedkommende, i alt Fald for dem, der ikke kan skaffe sig Dækning hos Arbejdsgiveren. Saa vidt jeg har forstaaet Lovforslaget, skal det imidlertid først afgøres, om Arbejdsgiveren eller hans Bo kan betale, og man ved jo, at det undertiden tager lang Tid at opgøre et Bo. Det vilde derfor vist være heldigt, om der fandtes en Bestemmelse om forskudsvis Udbetaling af Staten. Det er muligt, at noget saadant ikke behøver at lovfæstes, men kan afgøres af Ministeriet, men jeg vil i hvert Fald gerne henlede Opmærksomheden paa dette Punkt.

I § 23, 2det Stykke, hedder det, at særlig Sygebehandling, som det ikke paa-hviler Sygekassen at yde sine Medlemmer i Henhold til dens Vedtægt, paa-hviler det paagældende Selskab, altsaa Arbejdsgiveren. Der kunde vist være Grund til at overveje, om denne Bestemmelse ikke burde udstrækkes til at omfatte ogsaa Ikke-Medlemmer af Sygekasser. Hvorfor skal egentlig Forsikringsselskaberne overfor Ikke-Medlemmer være fri for den Forpligtelse, som de har overfor Medlemmer af stats- anerkendte Sygekasser? Jeg ser ikke rettere, end at man ved denne Bestemmelse vil flytte en Pligt, der ellers rettelig paa-hviler Selskaberne, over paa det offentlige. Jeg antager, at jeg har forstaaet det rigtigt, naar jeg ved „det offentlige“ tænker mig Staten. Det er vel ikke Meningen, at Kommunerne skal bære de Byrder, som kan flyde af § 23, 2det og 3die Stykke? Det sidstnævnte Stykke bestemmer, at Understøttelse, der ydes af det offentlige til Sygebehandling som Følge af et Ulykkestilfælde, medens Sagen er under Raadets Behandling, ikke har Fattighjælps Virkning. Jeg forstaaer det saaledes, at der med det offentlige i denne Forbindelse menes Staten, ikke Kommunerne. Jeg er naturligvis klar over, at Kommunen maa besørge Udlæget, maa staa i Forskud, men det er vel Meningen, at det hele skal refunderes af Staten.

I § 24 fastslaaes, at der ikke udbetales Dagpenge til Børn i Hjemmet. Dette kan man vel ikke indvende nævneværdigt imod, men jeg maa dog i denne Forbindelse erindre om, at Arbejdsgivere, der beskæf-